

Charles Bukowski

Povești despre nebunia obișnuită

Traducere din limba engleză și note
de Gabriella Eftimie

POLIROM
2017

Cuprins

Un patrușcinci ca să plătești chiria.....	5
La pîrnaie cu inamicul public nr. 1	12
Faze din pîrnaie.....	18
La balamuc, taman la est de Hollywood	23
Ați recomanda o carieră precum scrisul?	39
Marea nuntă zen	52
Reintîlnire.....	68
Pizde, Platon și o familie fericită.....	74
Pa, Watson	82
Marii poeți mor într-o baltă de rahat.....	88
Pe cînd stăteam în cabana poeților.....	94
Hristoșii proști.....	101
Prea sensibil	113
Săriți, viol!	119
Un oraș al pierzaniei.....	125
Dacă-ți convine, bine, dacă nu, nu.....	131
Un dolar și 20 de cenți.....	138
Fără ciorapi.....	141
Fragment de conversație liniștită	149
Bere, poeți și discuții	157
Am împușcat un om în Reno	162
O puzderie de femei	172
Străzi nebune în noapte	179
Purpurie ca un iris	188
Ochi precum cerul.....	195

Una pentru Walter Lowenfels	202
Însemnări despre un potențial suicid	210
Cîte ceva despre paraziți	216
O doză proastă	222
Biscuiți în formă de animăluțe	227
Un tip popular	242
Căluț drăguț	248
Marca șmecherie cu iarba	254
Pătura	259

Dan privi în jur. peste tot, cît vedeai cu ochii, erau numai grămezi peste grămezi de cauciuc pentru mașini. iar lucrul cel mai rău cu orele astea suplimentare era că nu îți puteai da seama niciodată cînd se terminau. putea dura între 2 și 5 ore. nu știai niciodată cît. mai apucaai numai să te bagi în pat, să te trezești, apoi să o iei de la capăt cu încărcatul cauciucului în mașini. și nu se termina niciodată. tot timpul venea tot *mai mult* cauciuc, *mai multe* comenzi, *mai multe* mașini. toată clădirea exploda, *ejacula*, vomita cauciuc, grămezi, mormane, tone de cauciuc, iar ăia 5 din biroul de supraveghere cîștigau tot mai multe grămezi, mormane, tone de bani.

— treci înapoi la MUNCĂ! spuse trabucul.

— nu, nu-s în stare, răspunse Dan. nu mai pot să ridic nici măcar o bucată de cauciuc.

— și cum scoatem noi toate astea de-aici? întrebă trabucul. trebuie să facem loc pentru marfa pe care o primim mîine.

— mai ia o clădire, mai angajează niște oameni. muncești aceiași oameni pînă cad lați, pînă se tîmpesc de tot. nici nu mai știu pe ce lume sînt. UITĂ-TE numai la ei! uită-te la amăriții ăștia!

și era adevărat. muncitorii nu mai aveau aproape nimic uman. aveau ochii sticloși, ca de nebuni. rîdeau din orice și făceau tot timpul mișto unii de alții. erau goi pe dinăuntru. erau morți.

— ăștia-s muncitori buni, spuse trabucul.

— sigur că sînt. jumate din salariu li se duce pe impozite federale sau de stat, cealaltă jumătate, pe mașini noi, televizoare color, neveste idioate și 4-5 tipuri de asigurări.

— Skorski, ori faci orele alea suplimentare ca toți ceilalți, ori poți să-ți iei la revedere de la slujbă.

— în cazul ăsta îmi iau la revedere de la slujbă, Blackstone.

— să știi că n-am de gînd să te plătesc.

— Inspekția Muncii.

— îți trimitem cecul prin poștă.

— foarte bine. faceți-o cît mai repede.

părăsind clădirea, avu aceeași senzație de fericire și de eliberare pe care o avea de fiecare dată cînd era dat afară sau își dădea demisia. părăsea clădirea aia, îi lăsa pe ceilalți acolo... „aici o să te simți ca într-o familie, Skorski. n-ai să mai găsești un loc ca ăsta!”

indiferent cât de idioată ar fi fost slujba, muncitorii îi serveau mereu același text.

Skorski se opri la magazinul de băuturi, își cumpără o sticlă de Grandad și conduse pînă acasă. era o seară plăcută, așa că își bău whisky-ul, se duse la culcare și dormi într-o stare de grație pe care n-o mai simțise de mult timp. fără ceasul care suna la 6.30 dimineața ca să-l arunce speriat într-o existență fals umană, de animal.

dormi pînă la amiază, se sculă, luă 2 aspirine și se duse să-și verifice cutia poștală. avea o scrisoare.

Stimate domnule Skorski,

Sîntem de mult timp admiratorii povestirilor și poemelor dumneavoastră și am apreciat, de asemenea, recenta dumneavoastră expoziție de pictură de la Universitatea din N. Dispunem de un post vacant în cadrul redacției noastre aici, la WorldWay Books, Inc. Sînt sigur că ați auzit de noi. Publicațiile noastre sînt distribuite în Europa, Africa, Australia și, da, chiar și în Orient. Urmărim îndeaproape de cîtiva ani munca dumneavoastră și am remarcat că între 1962 și 1963 ați fost redactor la mica revistă LAMEBIRD¹. Ne-au plăcut în mod deosebit selecțiile dumneavoastră de poezie și proză. Sîntem convinși că sînteți omul potrivit pentru postul din redacția noastră. Cred că ne-am putea înțelege. Salariul de început este de 200 \$ pe săptămînă și ne-am simți deosebit de onorați dacă v-ați alătura echipei noastre. În caz că sînteți interesat, vă rog să ne contactați cu taxă inversă la numărul..... și noi vă vom trimite prin telegraf costul biletului de avion și o sumă, credem noi, generoasă pentru eventualele cheltuieli suplimentare.

Cu neîărmurit respect, al dumneavoastră,

*D.R. Signo,
Redactor-șef
WorldWay Books, Inc.*

Dan bău o bere, puse două ouă la fiert și îl sună pe Signo. vocea lui Signo suna de parcă ar fi vorbit printr-o țeavă de oțel. dar Signo îi publicase pe cîtiva dintre cei mai buni scriitori ai lumii. și Signo părea foarte nesigur pe el, nu ca în scrisoare.

1. Pasărea șchioapă (engl.).

— chiar mă vrei acolo, la voi? îl întrebă Dan.

— sigur că da, spuse Signo. după cum am precizat.

— în ordine, trimiteți-mi prin telegraf banii de bilet și am plecat.

— banii sînt pe drum, spuse Signo. vă așteptăm cu nerăbdare. și închise. adică Signo. Dan stinse focul la ouă. se duse în pat și mai dormi încă două ore...

în avionul de New York lucrurile nu meraseră tocmai bine. nu știa nici el sigur dacă din cauză că nu mai zburase niciodată sau din pricina vocii ciudate a lui Signo, care vorbea printr-o țeavă de oțel. de la cauciuc la oțel. ei, poate că Signo era foarte ocupat. era posibil. unii oameni sînt foarte ocupați. tot timpul. oricum, cînd Skorski se urcă în avion, se simțea destul de bine, mai ales că avea și o sticlă de Grandad la el. numai că sticla s-a terminat pe la jumătatea zborului și Skorski începu să o sîciie pe stewardesa să-i aducă de băut. habar n-avea ce îi dăduse stewardesa – ceva vinețiu și dulce, care nu prea părea să se împace cu Grandad. curînd începu să intre în vorbă cu toți pasagerii și să le spună că el e Rocky Graziano, fost boxer. la început oamenii rîseră, apoi, cînd văzură că insistă, tăcură cu toții.

— eu sînt Rock, da, sînt Rock și i-am făcut chiftele pe toți! o directă în stomac și o stîngă! ce mai *vuia* publicul!

apoi i se făcu rău și abia reuși să ajungă la budă. cînd își goli stomacul, un pic de vomă îi ajunse cumva și în pantofi, și pe șosete, așa că își scoase pantofii și șosetele, spălă șosetele și ieși desculț. își puse șosetele undeva la uscat, apoi își lăsă și pantofii undeva, după care uită unde le pusese pe toate.

se fiția de colo pînă colo pe culoar. desculț.

— domnule Skorski, îi spuse stewardesa, vă rog să rămîneți la locul dumneavoastră.

— Graziano. Rock. și cine dracu' mi-a luat pantofii și șosetele? îi sparg pe toți.

vomită acolo, pe culoar, și o bătrînă sîsîi la el ca un șarpe.

— domnule Skorski, îi spuse stewardesa, insist să mergeți la locul dumneavoastră!

Dan o apucă de încheietură.

— îmi place de tine. cred că o să te violez chiar aici, pe scaun. gîndește-te numai! viol în cer! o să-ți PLACĂ la nebunie! fostul

boxer Rocky Graziano violează o stewardesă în timp ce zburau peste Illinois! vino-neoa'!

Dan o înșfăcă de mijloc. fața tipei era groaznic de stupidă și de inexpressivă. tânără, egocentrică și urită. avea un creier de țințar și nici un pic de țițe. însă era vînjoasă. se smulse din strînsoarea lui Dan și fugi în cabină. Dan mai vomită un pic, apoi se duse și se așeză la locul lui.

apăru copilotul. un tip cu fese groase, fălci late, o casă cu 2 etaje, 4 copii și o nevastă nebună.

— hei, amice, spuse copilotul.

— ce vrei, fraiere?

— adună-te. am auzit că faci scandal.

— scandal? cum adică? oi fi și tu vreun poponar, zburătorule?

— ți-am zis să-ți vii în fire!

— scutește-mă, mămicule! am plătit biletul!

fese groase luă centura de siguranță și îl legă de scaun cu un ușor dispreț, gesticulind mult și afișînd atîta putere, de parcă ar fi fost un elefant care smulgea cu trompa din pămînt un arbore de mango.

— acum SĂ NU TE MIȘTI de-aici!

— sînt Rocky Graziano, îi spuse Skorski.

copilotul era deja în cabină. cînd stewardesa ieși și-l văzu pe Skorski legat fedeleș de scaunul lui, începu să chicotească.

— îți arăt eu ție una de JUMA' DE METRU! țipă el la ea.

bătrîna sîsli iarăși la el ca un șarpe...

la aeroport, desculț, luă un taxi pînă în noul Village. găsi o cameră fără probleme și un bar exact la colț. bău la bar pînă a doua zi dimineața și nimeni nu pomeni nimic despre faptul că era desculț. nimeni nu-l băgă măcar în seamă, nimeni nu-i vorbi. clar, era în New York.

a doua zi, chiar și cînd își cumpără pantofi și șosete, intrînd desculț în magazin, nimeni nu-i spuse nimic. orașul era vechi de secole și rafinat dincolo de orice sens și/sau simțire.

peste vreo două zile îl sună pe Signo.

— ați călătorit bine, domnule Skorski?

— o, da.

— păi, eu tocmai mă duceam să iau prânzul la Griffó's. e chiar lângă WorldWay. ne-am putea întâlni acolo peste 30 de minute?

— unde anume e Griffó's? care e adresa?

— spuneți-i taximetristului să vă ducă la Griffó's.

închise. adică Signo.

Skorski îi spuse taximetristului de Griffó's. iată și locul. intră. se opri în prag. înăuntru erau 45 de persoane. care putea fi Signo?

— Skorski, se auzi o voce. aici!

Signo. stătea la o masă. cu încă un tip. beau cocteiluri. imediat ce se așează, chelnerul puse un cocteil și în fața lui.

așa mai merge treaba.

— cum m-ai recunoscut? îl întrebă el pe Signo.

— ei, te-am recunoscut, zise Signo.

Signo nu se uita niciodată în ochii cuiva, ci peste capul lui, ca și cum ar fi așteptat un mesaj, o pasăre care să aterizeze acolo sau o săgeată otrăvită lansată de un negru *ubangi*¹.

— acesta e Ciudat, spuse Signo.

— da, așa e, spuse Dan.

— vreau să spun că e domnul Ciudat, unul dintre redactorii noștri principali.

— bună ziua, spuse Ciudat. am fost dintotdeauna un admirator al operei dumneavoastră.

Ciudat era exact pe dos: se uita tot timpul în jos, la podea, ca și când s-ar fi așteptat să apară ceva dintre scindurile podelei: o scurgere de ulei, o pisică sălbatică în cușcă sau o invazie de gândaci amețiți de bere. nimeni nu spunea nimic. Dan își termină cocteilul și îi așteptă. beau foarte încet, de parcă n-ar fi contat, de parcă ar fi avut în pahare lapte de var. mai luară un rînd și apoi plecară spre redacție...

i-au arătat biroul lui. birourile erau separate unele de altele cu niște panouri de sticlă albă, ca niște ziduri. nu se vedea nimic prin ele. în spatele biroului era o ușă de sticlă albă, închisă. iar dacă apăsai un buton, chiar în fața biroului tău se înălța un panou de sticlă și erai absolut singur. puteai să-ți faci de cap acolo cu secretara și nu afla nici dracu'. una dintre secretare îi zîmbise. doamne,

1. Trib african ce trăiește azi pe teritoriul statelor Sudan și Congo.

ce corp! toată carnea aia tare, zvîcnind în chingile hainelor și țipînd după pulă, ca să nu mai vorbim de zîmbetul ăla... tortură medie-vală, ce mai.

se jucă puțin cu o riglă de calcul de pe birou. era ceva pentru măsurat cicero sau ciceroni¹ sau altceva de genul ăsta. nu știa nimic despre riglă. doar se juca cu ea. trecură 45 de minute. i se făcu sete. deschise ușa din spatele biroului său și trecu printre șirurile de birouri despărțite prin zidurile de sticlă albă. în fiecare cușcă de sticlă stătea cîte un om. unii vorbeau la telefon. alții se jucau cu niște hirtii. cu toții păreau să știe ce fac. găsi Griffó's. se așeză la bar și bău două pahare. apoi se întoarse la birou. se așeză și începu să se joace iar cu rigla. mai trecură 30 de minute. se ridică și coborî din nou la Griffó's. 3 pahare. înapoi la riglă. Griffó's și înapoi. Griffó's și înapoi. pierdu șirul. însă ceva mai tîrziu, cînd trecu iar printre șirurile de birouri, redactorii apăsară pe butoane și închiseră geamurile în fața lui. zdrang, zdrang, zdrang. pînă ajunse la birou. un singur redactor nu-și închisese geamul. Dan se opri și se uită la el – era ditamai namila, un om pe moarte, cu gușa lăsată, groasă, cu țesuturile atîrnîndu-i și fața buhăită, umflată ca o minge de plajă, cu trăsăturile schițate vag. bărbatul nu se uita la el. fixa tavanul de deasupra capului lui Dan și era furios – se făcu roșu, apoi alb, se descompuse tot mai mult. Dan se duse la biroul lui, apăsă butonul și se încuie înăuntru. cineva bătu la ușă. o deschise. era Signo. Signo se uită peste capul lui.

- am ajuns la concluzia că nu avem nevoie de dumneavoastră.
- și cheltuielile de întoarcere?
- de cît ați avea nevoie?
- o sută 75 ar fi de ajuns.

Signo îi completează un cec de 175 de dolari, îl aruncă pe birou și ieși...

în loc să se întoarcă în L.A., Skorski decisă să meargă în San Diego. trecuse ceva timp de cînd nu mai fusese pe hipodromul Caliente și se gîndise el la o combinație de 5 din 10. simțea că ar putea merge cu 5 în loc de 6 fără să fie nevoit să gîndească prea multe combinații. mai degrabă mergea pe o logică a raportului

1. Corp de literă de 12 puncte tipografice.